

[Jørgen Jensen]

bygning af skibe i udlandet gennem stråredier m. m.

Til det sidste vil jeg gerne sige, at vi har jo gentagne gange fremlagt delforslag om kontrol, og vi havde så sent som i går et spørgsmål til regeringen om, hvad man gjorde for at få kontrol med de multinationale selskaber. Vor holdning til skibsværftssituationen er den, at værfterne nok formelt ejes af kapitalhavere i dette land, men det er det danske samfund og arbejderne, der har skabt værfterne, og det er nødvendigt at bevare dem. Det kræver en effektiv indsats fra regeringens side. Vi mener, det kan gøres, og jeg må sige, at det, vi har hørt i dag, skaber nok forståelse for, at man i regeringen har diskuteret tingene, men det understreger samtidig, at den nuværende regering er bundet til en økonomisk politik, som vil umuliggøre den retningsangivelse af værfterne, som vi mener at kunne bevise kan ske, og det er sådan set det, vi har lagt op til med den nuværende debat.

Poul Nielson (S):

Jeg kunne godt have lyst til som min første bemærkning at sige under henvisning til hr. Jørgen Jensens indlæg, at det at udtrykke sig detaljeret om et problem ikke nødvendigvis er det samme som at udtrykke sig realistisk om det. Derimod vil jeg sige noget pænt om kontaktudvalgets rapport, som er realistisk, og som er et godt grundlag for den videre formulering af vores værftspolitik her i landet. Jeg synes, det er et meget værdifuldt organ, som spiller en konstruktiv rolle i den løbende diskussion og beslutningsproces.

Det er meget vigtigt for håndteringen af hele problemet, at den generelle internationale baggrund for værftskrisen er klart erkendt. Der er en almindelig international lavkonjunktur; der har været en aggressiv vækst i værftskapaciteten i en række nye industrilande, og andre lande har heller ikke holdt sig tilbage med at holde gang i noget, som burde have været underlagt en strukturalpasning. Der har været vanskeligheder for skibsfarten også på grund af visse skæve konkurrencesituationer fra nogle lande, der ligger ikke så langt østpå herfra, og der har været en vis tøven blandt redere generelt og også hos vores, måske på grund af truslen om en fastlåsning, som ville fryse os ude fra en meget stor del af markedet mellem tredjelande i

den såkaldte UNCTAD-kode. Hvad angår dette sidste, vil jeg i hvert fald gerne her konstatere, at Danmark har ført en fornuftig politik. Vi har søgt at varetage vores klare interesser i denne sag og formentlig også med et resultat, som dansk skibsfart vil kunne leve med.

Der er en global omstrukturering som baggrund for værftskrisen i de traditionelle industrilande, og det synes jeg man skal sige klart i stedet for bare at fremstille det som en profitjagerisk planløshed, sådan som hr. Jørgen Jensen var ved at få det sagt.

Jeg tror ikke på nogen automatisk tilbagevenden til fuld aktivitet igen i de traditionelle industrilandes værftsindustrier. For os gælder det om at bevare så meget som muligt, fordi der vil komme en bedring. Det er alle enige om. Der er uenighed om hvornår og hvor stor, men derudover er danske værfter også rent objektivt vurderet til at være så konkurrencedygtige, at der på lang sigt er tale om et bæredygtigt element i dansk industri, som vi skal bevare.

Det er jo hverken regeringen, folketinget, socialdemokratiet eller nogen som helst anden her, som ejer og bestemmer over værfterne. Det er aktionærernes værfter, og ingen har heller anfægtet aktionærernes ret til overskuddet fra værfterne, men det offentlige har taget et vist medansvar. Det er vi enige i, og vi har forsøgt at stimulere denne sektor. Det har vi gjort, og det vil vi fortsat nødvendigvis skulle gøre ud fra en samlet samfundsmæssig, erhvervspolitisk afvejning, hvori indgår også andre sektorerers fremtidsmuligheder og situation.

Der er grund til at slå fast – som det allerede er gjort her – at danske værfter ikke har haft stærkere nedgang end værfterne i de øvrige vesteuropæiske lande. I 1973–75 havde vi 6,1 pct. af den samlede produktion i de vesteuropæiske lande. I 1978 lå det på 6,7 pct., og vores andel af ordrerne i 1978 lå på 10 pct. Det er selvfølgelig ikke det samme som at sige, at vi ikke har nogen problemer. Vores problemer er bare en smule mindre end de andres, og her taler vi om realiteter, her taler vi om den faktiske produktion, ikke i andre elementer til beskrivelse af dette. Situationen er altså den, at vi har kunnet klare os, også vurderet på baggrund af den direkte statsstøtte i andre lande. Virkningen af disse andres politik har været konserverende; det